

— Послѣ удоволствието че се намирамъ на отворенъ въздухъ, слѣдъ като бѣхъ толко съ дълго врѣме затворенъ, да гледамъ свободно, безъ четиритѣ проклети желѣзни прѣчки, градътъ, небето и водата.— Сѣтихъ, припомняхъ си една друга враница, която, на едно по-честито врѣме, носеше ме върху това езеро; и враницитѣ отъ езерото Комъ, и враницитѣ отъ езерото Лакъ-Мажоръ, и враницитѣ отъ По, и враницитѣ отъ Ронъ и Сонъ. . . . О моитѣ хубави дни загубени ! кой тогази бѣше по-честитѣ отъ мене !

Роденъ отъ най чувствителни родители, въ това сръдно положеніе, което, като ви приближава и до сиромаштѣ и до богатиятѣ, научява ви да познаете тия двѣ състояния (това положеніе обаче ми се види най способно да ни въодушевява съ съ добри чувства), бѣхъ си прѣминялъ дѣтинството по сръдно до родството си, заобиколенъ съ съ най умилни грижи. По послѣ, бѣхъ ме проводили на Лионъ, при едно старо братовче на майка ми, който бѣше твърдѣ богатъ и достоинъ за богатството си, и на когото кѣщата, дѣто намѣрихъ сичкото, което може да възрадува сърцето или да лѣсти тѣщеславието, като да бѣше обиколила съ съ радости първитѣ огньове на младостта ми. Отъ тамъ, като се завърнихъ у Италия и се застояхъ у Миланъ съ съ домородството си, продължявахъ да удовлетворявамъ вкусътъ си за изучаването на книгитѣ и за обществото, като посрѣщахъ на сѣкъждѣ само прѣвъсходни приятели и сладки удобрявания. Монти и Фосколо, макаръ неприятели единъ на други, имахъ за мене равна благосклонность. Бѣхъ по тѣсенъ приятель съ съ Фосколо; и тоя сръдитѣ човѣкъ, който чрѣзъ грубостта си пропѣждаше цѣлния свѣтъ, за мене бѣше само кротость, приятел-